

РЕШЕНИЕ

№ 6469

гр. София, 30.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 13 състав, в публично заседание на 30.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Николай Ангелов

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **7896** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител.

Образувано е по жалба от Ж. П. С. срещу заповед № РД-16-313/31.07.2012 г. на Началника на Дирекцията за национален строителен контрол (ДНСК)-МРРБ, с която на Ж. П. С. – началник на регионален отдел национален строителен контрол В. в РДНСК – Северозападен район е наложено дисциплинарно наказание „отлагане повишението в ранг с 1 година”.

В жалбата се поддържа, че актът е постановен в противоречие с материалноправни норми - отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК. Иска се отмяната на заповедта. Претендират се разноси.

Ответникът – Началника на ДНСК изразява становище за неоснователност на жалбата, административният акт е законосъобразен, издаден в съответствие с материалния закон, при спазване на административно производствените правила за издаването му и в съответствие с целта на закона.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорения административен акт и на посоченото в жалбата основание по чл. 146, т. 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото.

Със заповед № № РД-16-313/31.07.2012 г. на Началника на Дирекцията за национален строителен контрол (ДНСК) на Ж. П. С. – началник на регионален отдел национален строителен контрол В. в РДНСК – Северозападен район е наложено дисциплинарно

наказание „отлагане повишението в ранг с 1 година”. Дисциплинарното производство срещу държавния служител е било образувано със заповед № РД-16-244/03.07.2012 г. на началника на ДНСК във връзка с изготвен доклад № СЧР-1936-11-664/03.07.2012 г. до началника на ДНСК, съдържащ данни за неизпълнение на служебни задължения на държавния служител, установени при извършена проверка по досието на проведена държавна приемателна комисия на строеж „Разширение на съществуващо ЗРУ”, находящ се в УПИ III-066016 по плана на [населено място], [община], област В.. С посочената заповед на държавния служител е дадена възможност в 3-дневен срок от получаването ѝ да даде писмени обяснения за причините, поради които строеж „Разширение на съществуващо ЗРУ”, находящ се в УПИ III-066016 по плана на [населено място], [община], област В. е въведен в експлоатация в нарушение на нормативната уредба по устройството на територията.

Със заповед № РД-16-296/19.07.2012 г. началникът на ДНСК е наредил държавният служител да бъде изслушан на 23.07.2012 г., като заповедта е била връчена на служителя на 20.07.2012 г. На 23.07.2012 г. държавният служител е дал устните си обяснения пред дисциплинарно наказващия орган, като служителят е дал и писмените си обяснения до началника на ДНСК на 17.07.2012

След като е съобразил констатациите, съдържащи се в доклад № СЧР-1936-11-664/03.07.2012 г. и дадените от държавния служител писмени и устни обяснения Началника на ДНСК е издал обжалваната в производството пред настоящата инстанция заповед, с която на Ж. П. С. е наложено дисциплинарно наказание „отлагане повишаването в ранг за една година” за това, че служителят не е изпълнил служебните си задължения по чл. 21, ал. 1 от Закона за държавния служител и по т.5.1 и т.5.5 от длъжностната си характеристика. Дисциплинарно наказващият орган е приел за осъществени нарушенията, така както същите са посочени за осъществили се в доклад № СЧР-1936-11-664/03.07.2012 г., без да излага допълнителни доводи в тази насока и различни от посочените в доклада. В доклада е посочено, че било установено, че в състава на назначената държавна приемателна комисия липсвали представители на РИОСВ – В. и представител от РЗИ, поради което не можело да бъде установено съответствието на строежа със съществените изисквания на чл. 169, ал. 1, т. 3 и т. 5 от Закона за устройство на територията и чл. 5, ал.1 т. 3 от Наредба № 2/31.07.2003 г. посочено е още, че констативен акт приложение 15 за установяване годността за приемане на строежа не е подписан от представител на „Ч. в качеството му на възложител на строеж „Разширение на съществуващо ЗРУ”, находящ се в УПИ III-066016 по плана на [населено място], [община], област В., което е нарушение на чл. 161 ал.1 от ЗУТ във вр. ЗЕ.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е основателна – оспорваната заповед е постановена в нарушение на материалния член – чл. 89, ал. 2, т. 1 и т.5 от Закона за държавния служител.

Предмет на контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция е заповед № РД-16-313/31.07.2012 г. на Началника на Дирекцията за национален строителен контрол, с която на Ж. П. С. – началник на регионален отдел национален строителен контрол В. в РДНСК – Северозападен район е наложено дисциплинарно наказание „отлагане повишаването в ранг за една година”.

Дисциплинарното наказание, видно от мотивите на обжалваната заповед е наложено за това, че в състава на назначената със заповед № ДК-08-ВД-38/21.06.2012 г./погрешно посочена в заповедта на Началника на ДНСК като Заповед № ДК-08-ВД-39/22,06,2012г/ държавна приемателна комисия за приемане на строеж „Разширение на съществуващо ЗРУ”, находящ се в УПИ III-066016 по плана на [населено място], [община], област В. не са били включени представители на специализираните контролни органи – РИОСВ и РЗИ. Посочено е, че предвид тези обстоятелства не може да бъде установено съответствието на строежа със съществените изисквания на чл. 169, ал. 1, т. 3 и т. 5 от Закона за устройство на територията и като последица от това нарушение съставеният впоследствие протокол приложение 15 за установяване на годността за приемане на строежа не е подписан от експлоатационното дружество [фирма] в качеството му на възложител на строежа., което представлява нарушение на чл. 161 ал.1 ЗУТ

След анализ на събраните по делото доказателства и приложимите законови разпоредби следва извода за неизвършване на посочените нарушения от жалбоподателя, определени от административния орган като неизпълнение на служебните му задължения.

Предвид обстоятелството на непосочване на конкретно нарушените правни норми от страна на дисциплинарно наказващия орган (правни норми, въвеждащи задължение за участие в държавните приемателни комисии на представители на РИОСВ и на РЗИ, както и такива, по силата на които [фирма] е определено като възложител на строителството) изводите си настоящата инстанция ще направи след анализ на правните норми, регламентиращи дейността на посочените администрации в тази област, какъвто анализ не е бил направен от дисциплинарно наказващия орган при налагането на дисциплинарното наказание.

От представените по делото доказателства се установява, че със заповед № ДК-08-ВД-38/21.06.2012 г. жалбоподателят в производството пред настоящата инстанция е назначил държавна приемателна комисия за приемане на строеж „Разширение на съществуващо ЗРУ”, находящ се в УПИ III-066016 по плана на [населено място], [община], област В.. В състава на комисията са били включени представител на РДНСК Северозападен район, членове по чл. 5, ал. 1, т. 1 от Наредба № 2/2003 г., а именно възложителя на строежа (управителят на възложителя ЕООД биоенергийни технологии), членове по чл. 5, ал. 1, т. 2 от Наредба № 2/2003 г. – лицето, упражняващо строителен надзор, членове по чл. 5, ал. 1, т. 3 от Наредба № 2/2003 г. – специализирани контролни органи (началника на ОУ „ПБЗН” – В.) и директора на дирекция „Експлоатация и поддържане” в [фирма]. Неизпълнението на служебните задължения според административния орган на жалбоподателя се състои в това, че същият не бил включил в състава на държавната приемателна комисия представители на специализираните контролни органи – РИОСВ и РЗИ. Посочено е, че предвид тези обстоятелства не може да бъде установено съответствието на строежа със съществените изисквания на чл. 169, ал. 1, т. 3 и т. 5 от Закона за устройство на територията и като последица от това нарушение съставеният впоследствие протокол приложение 15 за установяване на годността за приемане на строежа не е подписан от експлоатационното дружество [фирма] в качеството му на възложител на строеж „Разширение на съществуващо ЗРУ”, находящ се в УПИ III-066016 по плана на [населено място], [община], област В., което представлява нарушение на чл. 161, ал.1, ЗУТ във вр. ЗЕ.

По отношение наличието на нормативно установено задължение за включване в състава на държавната приемателна комисия за приемане на строеж „Разширение на съществуващо ЗРУ”, находящ се в УПИ III-066016 по плана на [населено място], [община], област В., на представители на специализираните контролни органи – РИОСВ, РЗИ.

Между страните не съществува спор относно обстоятелството, че задължението за издаване на заповедта за назначаване на държавната приемателна комисия за процесния строеж е принадлежало на жалбоподателя съобразно и установените му задължения в длъжностната му характеристика. Между страните също така не съществува спор относно обстоятелството, че представители на посочените две администрации не са били включени в състава на комисията при издаването на заповедта от жалбоподателя. По отношение на невключването на представители на двете администрации дисциплинарно наказващият орган е определил извършеното нарушение като такова вследствие на което не може да бъде установено съответствието на строежа със съществените изисквания на чл. 169, ал. 1, т. 3 и т. 5 от Закона за устройство на територията, без обаче дисциплинарно наказващият орган с оглед съдържанието на посочения текст да е определил по силата на коя правна норма лицето е имало задължението да включи представители на двете администрации и на търговското дружество в заповедта за назначаване на държавната приемателна комисия. Пособно посочване не се съдържа дори и в доклад № СЧР-1936-11-664/03.07.2012 г., въз основа на който дисциплинарно наказващият орган е формирал както фактическите, така и правните си изводи.

Съгласно чл. 5, ал. 1, т. 3 от Наредба № 2 от 31.07.2003 г. за въвеждане в експлоатация на строежите в Р. Б. и минимални гаранционни срокове за изпълнени строителни и монтажни работи, съоръжения и строителни обекти в състава на държавната приемателна комисия се включват представители на ДНСК, както и на специализираните контролни органи. При издаването на заповедта за назначаване на държавната приемателна комисия като специализиран орган по чл. 5, ал. 3, т. 3 от наредбата е определен представител на ОУ „ПБЗН” – В., като същият е бил включен в състава на държавната приемателна комисия. Анализът на нормата на чл. 5, ал. 1, т. 3 от наредбата предполага конкретна преценка за всеки отделен случай кои са специализираните контролни органи, които следва да бъдат включени в състава на държавната приемателна комисия. В заповедта за налагане на дисциплинарно наказание дисциплинарно наказващият орган е определил, че в състава на същата е следвало да бъдат включени и представители на РИОСВ и РЗИ, без да посочи конкретни правни норми, изискващи това – обстоятелство, което определя обжалваната заповед като немотивирана. След като приема наличието на извършено дисциплинарно нарушение, изразяващо се именно в посоченото обстоятелство, то дисциплинарно наказващият орган следва да посочи конкретните правни разпоредби, които въвеждат задължение на компетентното да издаде заповедта за назначаване на държавна приемателна комисия лице да включи в посочената заповед и представители на посочените две администрации. Анализът на приложимите правни разпоредби, които обаче вероятно не са били изследвани от дисциплинарно наказващия орган показва,

че в процесния случай при назначаването на държавната приемателна комисия за посочения строеж в състава на комисията не е съществувало нормативно установено задължение за включването на представител на РЗИ. Съгласно чл. 19, ал. 1, т. 11 от Закона за здравето при провеждането на държавния здравен контрол държавните здравни инспектори имат право да предлагат на органите на Дирекцията за национален строителен контрол при въвеждане в експлоатация на строежите в Р. Б. решение за отказ за приемане на обекти с обществено предназначение, когато установят съществени нарушения на нормите и изискванията, определени с нормативен акт. Редакцията на текста предполага задължително участие на държавните здравни инспектори при въвеждане в експлоатация на строежите в Р. Б., но само при обекти с обществено предназначение. Следователно, подлежи на изследване обстоятелството дали процесният обект може да се определи като такъв с обществено предназначение и едва при евентуалното му определяне като такъв би се обусловила приложимостта на посочения текст и съответно би възникнало задължението на включването на представители на РЗИ в състава на държавната приемателна комисия. Държавната приемателна комисия е била назначена за приемане на строеж, представляващ „Разширение на съществуващо ЗРУ”, находящ се в УПИ III-066016 по плана на [населено място], [община], област В.. Фотоволтаичната електрическа централа следва да се определи като централа със съдържанието на това понятие по § 1, т. 70 от Допълнителните разпоредби на Закона за енергетиката, съгласно който централата се определя като съвкупност от инсталации, съоръжения и спомагателни стопанства, свързани с технологични връзки, за производство на електрическа енергия, топлинна енергия и/или за комбинирано производство на топлинна и електрическа енергия. Обектите с обществено предназначение по смисъла на Закона за здравето са определени изчерпателно в § 1, т. 9 от Допълнителните разпоредби на Закона за здравето, като същите включват водоизточници и минерални водоизточници, водоснабдителни обекти и съоръжения за питейно-битово водоснабдяване, плувни басейни, плажове и места за къпане, средства за подслон - хотели, мотели, вилни и туристически селища, места за настаняване - пансиони, общежития за възрастни, почивни станции, семейни хотели, самостоятелни стаи, вили, къщи, бунгала, къмпинги, както и туристически хижи - туристически хижи, туристически учебни центрове и туристически спални, спортни обекти - стадиони, спортни зали, игрални площадки, фитнес центрове и зали, театри, кинозалони, концертни зали, читалища, компютърни и Интернет зали, игрални зали, бръснарски, фризьорски и козметични салони, солариуми, ателиета за татуировки и поставяне на обици и други подобни изделия на различни части на тялото, СПА и уелнес центрове, обществени бани, перални, сауни, обществени тоалетни; гробищни паркове, обекти за производство и търговия на едро с лекарствени продукти и медицински изделия, аптеки, дрогерии и оптики; обекти за производство, съхраняване и търговия с козметични продукти, железопътни

гари, летища, пристанища, автогари, метростанции, транспортни средства за обществен превоз - влакове, самолети, кораби, автобуси, трамваи, тролей, метровлакове, транспортни средства със специално предназначение - санитарни автомобили за болни, лекарства и консумативи, автомобили за превоз на тленни останки, обекти за производство на бутилирани натурални минерални, изворни и трапезни води; детски ясли и градини и заведения за социални услуги за деца и ученици, училища и висши училища, ученически и студентски общежития, школи - музикални, езикови, спортни, бази за детски и ученически отдых и туризъм, и центрове за работа с деца, лечебни и здравни заведения, здравни кабинети и обектите, в които се прилагат неконвенционални методи за благоприятно въздействие върху индивидуалното здраве; обекти с източници на йонизиращи лъчения, селскостопански аптеки, обекти с излъчващи съоръжения, които са част от електронна съобщителна мрежа, като: базови и радиорелейни станции, радио- и телевизионни предаватели и ретранслатори, радиолокаторни и навигационни станции и други. Следователно, централите по смисъла на Закона за енергетиката, включително и фотоволтаичните такива не са определени като такива с обществено предназначение по смисъла на Закона за здравето, поради което и не се обуславя и приложимостта на чл. 19, ал. 2, т. 11 от Закона за здравето и съответно към момента на издаване на заповедта за назначаване на държавната приемателна комисия не е съществувало задължение на лицето, което я е назначило да включва в състава ѝ държавни здравни инспектори. Така направените изводи не се отричат от обстоятелството дори и фотоволтаичната централа да се определи не като централа, а като енергиен обект по смисъла на § 1, т. 23 от Допълнителните разпоредби на Закона за енергетиката. Следва да се отчете обстоятелството, че нормата на чл. 19, ал. 2, т. 11 от Закона за здравето не предполага задължително участие на здравни инспектори в състава на държавните приемателни комисии дори при приемането на строежи, представляващи обекти с обществено предназначение. Аргумент в тази насока е именно чл. 19, ал. 1 от Закона за здравето, съгласно който държавният здравен контрол се извършва систематично - без предварително уведомяване, и насочено - при постъпили сигнали от граждани, държавни и общински органи и организации, както и при наличие на други данни за възникнали инциденти. В тази връзка анализът на нормата на чл. 19, ал. 2, т. 11 от Закона за здравето предполага извършването на проверка без предварително уведомяване, при която, когато се установяват съществени нарушения на нормите и изискванията, определени с нормативен акт и се прави предложение до органите на Дирекцията за национален строителен контрол при въвеждане в експлоатация на строежите в Р. Б. за приемане на решение за отказ за приемане на обекти с обществено предназначение. Следователно, нормата предполага констатиране на посоченото нарушение в период на извършване на конкретна проверка и в този смисъл не предполага задължително участие в държавна приемателна комисия. По този начин държавният служител не е нарушил

задължението си по чл. 5, ал. 1, т. 3 от Наредба № 2 от 31.07.2003 г. за въвеждане в експлоатация на строежите в Р. Б. и минимални гаранционни срокове за изпълнени строителни и монтажни работи, съоръжения и строителни обекти, респективно не е налице извършено нарушение на чл. 169, ал. 1, т. 3 и т. 5 от Закона за устройство на територията и следователно не е налице неизпълнение на служебните му задължения в тази насока.

В хода на съдебното производство не се представиха доказателства за наличието на издадени вътрешни правила или пък заповед на началника на ДНСК, задължаващи служителите, притежаващи компетентност за издаването на заповеди за назначаване на държавни приемателни комисии, при определянето на състава на същите да включват и представители на РЗИ, независимо от несъществуването на задължение в тази насока, определено в закон или пък в друг нормативен акт.

Относно неизпълнението на задължението на държавния служител по чл. 5, ал. 1, т. 3 от Наредба № 2 от 31.07.2003 г. за въвеждане в експлоатация на строежите в Р. Б. и минимални гаранционни срокове за изпълнени строителни и монтажни работи, съоръжения и строителни обекти (доколкото именно посочения текст изисква участие в държавните приемателни комисии на специализирани контролни органи, а не текста на чл. 169, ал. 1, т. 3 и т. 5 от Закона за устройство на територията), изразяващо се в невключване в състава на държавната приемателна комисия за приемането на строеж „Разширение на съществуващо ЗРУ”, находящ се в УПИ III-066016 по плана на [населено място], [община], област В., на представители на РИОСВ. Законът за опазване на околната среда не съдържа изискване, по силата на което в състава на държавните приемателни комисии следва да се включват представители на РИОСВ. Действително, разпоредбите на Закона за опазване на околната среда предвиждат изискване за извършване на екологична оценка и на оценка на въздействието върху околната среда, като съгласно чл. 81, ал. 1, т. 1 от Закона за опазване на околната среда екологична оценка се извършва на планове и програми, които са в процес на изготвяне и/или одобряване от централни и териториални органи на изпълнителната власт, органи на местното самоуправление и Народното събрание, а съгласно т. 2 оценка на въздействието върху околната среда се извършва на инвестиционни предложения за строителство, дейности и технологии съгласно приложения № 1 и 2. Дори и да можеше да се определи, че посоченият строеж представлява инвестиционно предложение за строителство съгласно приложения 1 и 2 (каквото процесното не е), то в никакъв случай не би могло назначаването на държавната приемателна комисия за приемането на строежа и въобще приемането на строежа да се определи като дейност, идентична с дейността по извършване на екологична оценка и на оценка на въздействието върху околната среда. Дейностите по извършване на екологична оценка и по оценка на въздействието върху околната среда включват в същността си последица от действия, като същите не са и в никакъв случай не могат да бъдат определени като част от

дейността, която се осъществява от държавна приемателна комисия за приемането на строежа. Аргумент в тази насока е чл. 92, ал. 5 от Закона за опазване на околната среда, съгласно който оценката на инвестиционни предложения завършва с решение на компетентния орган по чл. 93, ал. 2 или 3 или чл. 94, което може да съдържа условия, мерки и ограничения, задължителни за възложителя. Решението е задължително условие за одобряването/разрешаването на инвестиционното предложение по реда на специален закон. Органът по одобряването/разрешаването се съобразява с характера на решението, отчита поставените в него условия, мерки и ограничения, като решението е приложение, неразделна част от административния акт по одобряване/разрешаване, необходим за осъществяването на инвестиционното предложение. Следователно, ако в процесния случай е следвало да бъде извършена екологична оценка или пък оценка на въздействието на околната среда (каквато преценка настоящата съдебна инстанция не следва да прави), то производството по същата е отделно такова от действията, които следва да извърши държавната приемателна комисия и е следвало да завърши с решение на компетентния за това орган, което решение следва да е задължително за държавната приемателна комисия. Подобно задължение за участие в държавните приемателни комисии на служители на РИОСВ не се съдържа и в Правилника за устройството и дейността на регионалните инспекции по околната среда и водите. В тази насока единствено чл. 16, т. 5, б. а” от посочения правилник във връзка с функциите по превантивен контрол предвижда задължително участие на представители на РИОСВ във връзка с опазване на качеството на атмосферния въздух чрез участие с представител в комисиите за държавно приемане на обекти съгласно чл. 16 от Закона за чистотата на атмосферния въздух. Систематичното място на член 16 от Закона за чистотата на атмосферния въздух е в глава четвърта „Проектиране, изграждане и експлоатация на обекти с източници на емисии”. Предвид обстоятелството, че изграждането на фотоволтаична централа не може да се определи като изграждане на обект с източници на емисии, то и не се обуславя приложимостта на чл. 16, т. 5, б. „а” от Правилника за устройството и дейността на регионалните инспекции по околната среда и водите.

Следователно, от анализа на приложимите правни разпоредби следва извода, че към момента на издаване на заповедта за назначаване на държавната приемателна комисия не е съществувало задължение, установено със закон или пък с друг нормативен акт за включване в състава на държавната приемателна комисия за строеж „Разширение на съществуващо ЗРУ”, находящ се в УПИ III-066016 по плана на [населено място], [община], област В., на представители на РИОСВ. Както се посочи и по-горе в мотивите на настоящото решение не са представени указания на началника на ДНСК до лицата, имащи правото да издават заповеди за назначаване на държавни приемателни комисии за включване в състава на същите, предвид евентуално установена

целесъобразност, на представители на РИОСВ. В тази връзка не се установи и неизпълнение на служебните задължения на жалбоподателя в производството пред настоящата инстанция.

Относно установеното в заповедта за налагане на дисциплинарно наказание нарушение, изразяващо се в това, че съставеният за строежа констативен акт приложение 15 за установяване на годността за приемане на строежа от 28.06.2012 г. не е подписан от представител на [фирма] в качеството му на възложител на СМР в нарушение на чл.161 ал.1 от ЗУТ във вр. ЗЕ. От събраните по делото доказателства се установява, това е и обстоятелство, което не се оспорва от страните, че в съставения за строежа констативен акт приложение 15 за установяване на годността за приемане на строежа от 28.06.2012 г. не е участвал, респективно същият не е подписан от представител на [фирма]. Спорният въпрос между страните е доколкото посоченото търговско дружество има качеството на възложител на строителството и съответно това качество, ако е налице би обусловило изискването за участието му както в държавната приемателна комисия по смисъла на чл. 5, ал. 1, т. 1 от Наредба № 2/31.07.2003 г. за въвеждане в експлоатация на строежите в Р. Б. и минимални гаранционни срокове за изпълнени строителни и монтажни работи, съоръжения и строителни обекти, така и участието му при съставянето на акт приложение 15 (констативен акт за установяване годността за приемане на строежа (част, етап от него) (приложение № 15), което съставя на основание чл. 176, ал. 1 Закона за устройство на територията от възложителя, проектантите по всички части на проекта, строителя, лицето, упражняващо строителен надзор, и от технически правоспособните физически лица към него, упражнили строителен надзор по съответните части, или от техническия ръководител за строежите от пета категория. Като този акт е основание за съставяне на окончателен доклад от лицето, упражняващо строителен надзор и с този акт се извършва предаването на строежа и строителната документация от строителя на възложителя), като по този начин според дисциплинарно наказващия орган била налице хипотезата на чл. 161 ал.1 от ЗУТ във вр. ЗЕ.

В обжалваната заповед не се съдържат мотиви защо дисциплинарно наказващият орган приема, че посоченото търговско дружество следва да се определи като възложител на строеж „Разширение на съществуващо ЗРУ”, находящ се в УПИИ III-066016 по плана на [населено място], [община], област В.. При анализ на разпоредбите на Закона за енергетиката към момента на издаване на заповедта за назначаване на държавната приемателна комисия и към момента на съставянето на протокол приложение 15 следва извода, че не съществува легална дефиниция на понятието възложител на строителството в този закон. Едва в период, последващ този, за който се твърди че са били извършени нарушенията е налице изменение в Закона за енергетиката, като съобразно текста на чл. чл. 62, ал. 7 (Н. - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) лицата по ал. 1 са възложители на строителството на тези обекти по смисъла на чл. 161, ал. 1 от Закона за устройство на територията, както и

заинтересовани лица по смисъла на чл. 124, ал. 3 от Закона за устройство на територията. Дори и обаче да се обоснове евентуалната приложимост на чл. 62, ал. 7 от Закона за енергетиката, то съобразно препращащата норма на чл. 161, ал. 1 от Закона за устройство на територията възложител е собственикът на имота, лицето, на което е учредено право на строеж в чужд имот, и лицето, което има право да строи в чужд имот по силата на закон. В процесния случай [фирма] не е собственикът на имота, не са представени доказателства, от които да може да се направи извод, че на него е учредено правото на строеж в посочения имот, не е налице и законова разпоредба, по силата на която търговското дружество има правото да строи в процесния имот. Самият факт на правноорганизационната форма на търговското дружество и на вида на осъществяваната от него специфична дейност не му придава качеството на възложител по смисъла на Закона за устройството на територията, нито пък по смисъла на Закона за енергетиката без същото да е придобило правото на собственост върху имота или пък да му е учредено право на строеж върху имота. Смисълът на съществуването на разпоредбата на чл. 62 от Закона за енергетиката е да регламентира хипотезите на възникнала нужда, необходимост от изграждането или разширението на площадкови и/или линейни енергийни обекти, както и на надземни и подземни хидротехнически съоръжения за производство на електрическа енергия или на части от тях и на свързаните с производството съоръжения и площадки за депониране на производствени отпадъци да се извършва върху имоти държавна собственост, общинска собственост или върху имот – частна собственост. Именно поради това законът регламентира и последиците от невъзможност за изпълнение на действията по чл. 62, ал. 3, като в този случай предвижда отчуждаване в полза на държавата. Последиците са предвидени при отказ на съответните лица да учредят право на строеж или пък да прехвърлят правото на собственост, т.е. в хипотезата, когато имотите не са станали притежание или пък не е придобито правото на строеж от търговското дружество. Не може да се направи обоснован извод, че търговското дружество има правото да строи в чужд имот по силата на закон с оглед на последната хипотеза на чл. 161, ал. 3 от Закона за устройство на територията, доколкото същото има правото да строи в чужд имот по силата на закон, но при условията на предварително учредено в негова полза право на строеж, каквото в процесния случай от представените по делото доказателства не се установява да е учредено. Следователно, в процесния случай, след като търговското дружество не е собственик на имота, на същото не е учредено право на строеж, не съществува законова разпоредба, по силата на която лицето да има право да строи в чужд имот, то правилно и жалбоподателят в производството пред настоящата инстанция е направил преценката, че към момента на издаване на заповедта за назначаване на държавната приемателна комисия търговското дружество няма качеството на възложител. Така направените изводи не се отричат от обстоятелството, че [фирма] в качеството си на производител по договор за присъединяване на

обект на поризводител на електрическа енергия към електроразпределителната мрежа на [фирма] е учредило в полза на търговското дружество право на преминаване през имота, доколкото лицата, в полза на които са учредени сервитути по смисъла на Закона за енергетиката не се определят от разпоредбите на този закон като възложители на строителството на тези обекти по смисъла на чл. 161, ал. 1 от Закона за устройство на територията, както и заинтересовани лица по смисъла на чл. 124, ал. 3 от Закона за устройство на територията. В тази връзка и не е налице твърдяното нарушение по чл. 5, ал. 1, т. 1 от Наредба № 2/31.07.2003 г. за въвеждане в експлоатация на строежите в Р. Б. и минимални гаранционни срокове за изпълнени строителни и монтажни работи, съоръжения и строителни обекти, както и това по 14, т. 2 от Наредба № 2/31.07.2003 г. за въвеждане в експлоатация на строежите в Р. Б. и минимални гаранционни срокове за изпълнени строителни и монтажни работи, съоръжения и строителни обекти.

Административното наказание е наложено и при неспазване на чл. 91 от Закона за държавния служител, изискващ наличието на четири кумулативни предпоставки, за да бъде наложено дисциплинарно наказание: тежестта на нарушението и настъпилите от него последици за държавната служба или за гражданите; формата на вината на държавния служител; обстоятелствата, при които е извършено нарушението и цялостното служебно поведение на държавния служител. Освен че липсват мотиви в заповедта по отношение на настъпили последици за държавната служба от поведението на жалбоподателя по отношение на твърдените нарушения, липсват каквито и да са доказателства за настъпили последици за гражданите или за държавната служба в резултат на извършените нарушения, а в процесния случай се установи, че такива не са били извършени.

Предвид изложеното, обжалваната заповед се явява незаконосъобразна и постановена в противоречие с чл. 89, ал. 2, т. 1 и т.5 от Закона за държавния служител. Като такава, тя следва да бъде отменена.

От страна на процесуалния представител на жалбоподателя е направено искане за присъждане на разноски. Като доказателство по спора е представен договор за правна защита и съдействие с посочена платена сума в брой в размер на 250 лв. Предвид това на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 250 лв.

Като съобрази направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № РД-16-313/31.07.2012 г. на Началника на Дирекцията за национален строителен контрол, с която на Ж. П. С. – началник на регионален отдел национален строителен контрол В. в РДНСК – Северозападен район е наложено дисциплинарно наказание „отлагане повишението в ранг за една

година ”.

ОСЪЖДА Дирекцията за национален строителен контрол да заплати в полза на Ж. П. С. разносните по делото в размер на 250 лв., представляващи възнаграждение за адвокат.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: